

Horváth Lajos

Képeslapok

TÓ

Már régen és hosszan bolyong a férfisirás bennem,
indult a nádban, mikor a fiú kiért a tóhoz,
nyakába kötve horgok között a bodzanyelű kése,
békák, halak, kagylók és más ártatlan állatok ellen
elszántan harcra kegyetlen kiontott vérrel,
estére értette meg a boton piruló keszeg mögött guggolva,
az első megszerzett étel után már egyedül van
és a tó akkor elkezdett nőni, mint a tenger,

NAPLEMENTE

Gerlek repültek sorszerűen a guruló lángba,
falud tetői tüzlöttek vörös napokkal a láthatáron,
mire összemarkolt lelked arcodban fölemelted,
rá perzselt tollak hullottak feketén forogva,
hátrad mögött egy-két hang és szál hegedű keserve nyítt,
a császár-sárga fal is felragyogott még egyszer, mint az
okádék,
sejtésed settengett, de egyre merészebben közeledve,
hogyha kihajnalodsz, a világ majd bealkonyít.

DUNAKANYAR

Utolsó meséid akkor úsztak el a szalagos széllel,
borzongás rezgett végig gerinceden s hallottad belependül,
ütötten meglendült fönnebb vörös szirmaival a pipacs-ég
és a láthatárra hullt fonnyadva körös-körül feketedő széllel,
ekkortól patakok kezdtek ragyogni benned, nagyhátú folyók
végtelen
s cserjések mentén haladva lefelé ereszkedsz mindig azóta,
már-már tele tüdővel szívod a jó vízszagú levegőt
s biztatod magad, im itt a gázló, mert nem átkelend
lehetetlen.

SZALONNASÜTÉS

Tábortüzeket gyújtasz magadban fázón esti, didergő
fennsíkon,
kerítéd katonák karéjával csapkodó kardú vemhes lángodat,
eloldod bennük az ének keskeny szalagjait lobogni hosszan
a határra,
ülsz közéjük földre, hogy hangjukba társként fonódj fekete
sípodon
és tornyosul, tornyosul tűz és ember, veti magát az élet az
égnek,
majd száll alá, ereszkedik, lohad a cél s fejed is hajlik
előre,
figyeld, csepegő szalonnád alatt hogyan fetreng a parázs
fájdalmában,
s hogy szemeid gömbjében még mindig micsoda vagyott
vilagok égneek.

SZIVÁRVÁNY

Az volt a legjobb tán, hogy volt kiket tisztelned a holtak
között,
nem élhetél volna sokáig, ha nincsen erre annyi alkalom,
de az ágyúkat vezénylő költő s a szegény feje deli halálú
és a tömzsi képviselő, kinek segítségével fegyőre könyörgött,
valahogy elvagy hát a sorban, ha jól meghúzod magad,
de ne hidd, te vagy az egyetlen, kinek, ha időnként felnézel,
feltűnik a fekete égben Madách iszonyú bajusza,
míg a menet handabandázik ez őszülő szőr-szivárvány alatt.

KODÁLY RAVATALA

Vegyesen tolongott ravatalod felé rajongó s ki tudta, megint
mi veszett,
mikor az időd vége körül folyatta emberrel az Akadémiát,
a városra valami kicsorbult nap hatolt fejed fölött mégis,
felszántva egünk, áttörve füstöt, szétszabva szennyes
feileget,
mióta annyi tépett erdőnk, szijas családfőnk veszett oda,
szálerdő-hajad védelmez minket kiirthatatlan,
benned bujdoklunk szabadon, harmaton járva könnyeden,
mert a küldött halál minden útján keresztbe fekszik zenéd
torlasza.

